

Proloog

De wc-pot ziet er niet fris uit vanuit dit perspectief. Onder de rand hebben zich korstjes vastgekoekt, op de bril ligt een patroon van opgedroogde druppels en het toiletblok stamt waarschijnlijk nog uit de guldentijd. Onderin herken ik de drijvende resten van de pizza die we eerder vanavond gegeten hebben. Met alles wat mijn lichaam verlaten heeft, is er weer plaats voor de realiteit. Het moet een uur of twee 's nachts zijn, het is dinsdag, of eigenlijk woensdag, morgen is er weer repetitie voor de schoolmusical, is Dylan Winter te gast bij *De Dag in 30*, ik geloof dat ik de was in de droger heb laten zitten, ik had mijn punt naar Louise misschien ook anders kunnen maken, de Partij van de Waarheid is met nog een zetel gestegen in de peilingen en sinds wanneer kan ik geen negen bier meer op?

'Gaat het?' vraagt Heidi, die mijn haar vasthield en het nu weer loslaat op mijn schouders. Dat is vriendschap: elkaars haar vasthouden boven een wc-pot, ook als je daar zeker een jaar of tien te oud voor bent.

'Ja, hoor,' zeg ik omhoog. Mijn tong smaakt naar mijn sokken en de gal in mijn maag komt in protest. 'Niks aan de hand,' lach ik er voor de zekerheid achteraan. Heidi helpt me overeind en drukt op de spoelknop; de avond verdwijnt kolkend het riool in. Dan wijst ze naar haar voortanden, ik loop naar de spiegel om de mijne te checken. Er plakt iets groens aan: een

stukje peterselie, spinazie of een ondefiniceerbaar restje van een eerdere maaltijd. Ik peuter het eraf, maar mijn spiegelbeeld knapt er niet van op. Een ongecensureerde versie van mezelf staart me aan, vaatdoekachtig en met zwalkende ogen.

Er was een tijd dat drank me best stond. Het maakte mijn bewegingen gedecideerder en gaf mijn blik een gevaarlijke glans. Maar die tijd ligt achter me, zie ik. Een onwelwillende tl-lamp maakt de lijnen langs mijn neus scherper, de schaduwen onder mijn ogen zijn donkergrijs en mijn huid ziet eruit als het beton op de vloer. Daar sta ik met mijn spookhoofd, in de toiletten van een club die zo hip is dat ik niet kan onthouden hoe je de naam spelt, en ik ben net als een gek weggerend van Jeroen van Diepen, omdat een pizza de nooduitgang zocht. Ik dwing de puinhoop die mijn haar is in een staart en knik mezelf bemoedigend toe. Hoog tijd om terug te gaan en te doen alsof er niks gebeurd is.

‘Kom,’ zeg ik, zo kordaat als ik kan.

Heidi knikt en geeft me een Fisherman’s Friend aan, extra sterk.

De deur is opeens zwaar, zo zwaar. Zonder het bierwaas voor mijn ogen zie ik hoe jong iedereen op de dansvloer is. De meisjes hebben glatte gezichten en dansen onderkoeld met jongens met sluike haar. Ze dragen leggings en broeken met scheuren en fluorescerende shirts en halfhoge sneakers, die ik ook droeg – in de brugklas. Mag je meedoen aan een retrotrend als je het origineel zelf meegemaakt hebt? En wie heeft het geluid zo hard gezet? De breakbeats schudden mijn hoofd door elkaar, dreunen het zand uit mijn hersens. Ze vallen me aan met hun onregelmatige regelmaat en doen hun best om ervoor te zorgen dat ik nergens anders meer aan kan denken.

Aan de bar steken de wilde haren van Jeroen boven alles uit.

Naast hem, op mijn kruk, is een prop aangespoeld in een fantasieloos hemdje. Haar hand lijkt vastgekleefd aan Jeroens schouder en haar borsten leiden de aandacht af van haar alledaagse hoofd. Ze playbackt iets in zijn oor, hij knikt, maar wordt afgeleid door de kluwen leggings, waar hij mij tussendoor ziet worstelen. Heidi ben ik verloren in het fluorescerende geweld.

‘Wat had jij opeens een haast,’ zegt Jeroen als ik de bar heb weten te bereiken. Ik mompel iets over het onvoorspelbare karakter van de vrouwelijke blaas, maar hij buigt zich met zijn hele twee meter naar me toe en lacht zijn gezicht in verwarrende kreukels. Wat mezelf betreft ontken ik het liefst het bestaan van iedere oneffenheid, maar een man wordt pas echt aantrekkelijk met wat rimpels en een grijs waas over zijn haar. Max ontdekte vorige week zijn achtste grijze haar. Max. ‘Kom mee naar mijn boot,’ zegt hij zacht. ‘Dan zeg je gewoon dat je band lek was, ofzo.’

Hij ruikt naar troost en motorolie en dure shampoo. Zijn overhemd staat een knoopje te ver open waardoor je zijn boeddhaketting ziet. Ik voel zijn armen weer, goed, veel te goed, en stel me zijn legendarische woonboot voor, met een manneninterieur van bank, breedbeeld-tv en bovenmaats bed, waar –

‘Nee,’ zeg ik in een oprisping van daadkracht, ‘ik moet naar huis. Hoog tijd.’ De drum ramt met honderdachtenzeventig beats per minuut op mijn oogbollen en de bas is begonnen aan een poging om mijn trommelvliezen door te snijden.

‘Is het niet al te laat?’ vraagt Jeroen. Ik doe alsof ik hem niet hoor, draai mijn hoofd zodat zijn kus op mijn wang landt, zwaai zo nonchalant als ik kan en gehoorzaam de beats, die mijn voeten naar de deur dicteren. Buiten gaan ze door, helemaal tot de taxistandplaats, waar ik me op de achterbank laat zakken van

de eerste de beste taxi. De chauffeur vraagt waar ik naartoe wil.

‘Nieuwburg,’ mompel ik.

‘Nieuwburg?’ vraagt de taxichauffeur.

‘Ja, Nieuwburg.’

‘Oké, ik ben nog wel even onderweg,’ giechelt hij naar de centrale. ‘Ik moet naar Nieuwburg.’

‘Goede reis, jongen,’ kraakt de centrale terug, ‘heb je genoeg te eten en te drinken bij je?’

Ha. Ha. Ha.

Langzaam wordt het volume omlaag gedraaid en bij de Bijenkorf zijn de beats en de bassen verdwenen. Onderuitgezakt in het witte leer zie ik hoe de avond zich achterstevoren terugspeelt. Jeroens grijns, de toiletbril, armen eindeloos om me heen geslagen, zijn stem zacht in mijn oor, Louise, tegen wie ik nee roep, néé, beelden van Tom & Jerry, Zweedse porno en zoetwaterwalvissen die de vj op ons afvuurt. En daarvoor: een waas dat steeds dunner wordt, verdwijnt, onderuit op de bank bij Heidi, lachen om herinneringen waarvan ik zou willen dat ze niet zo oud zijn, mijn bureau, de telefoon die voortdurend rinkelt, lijn 32 die van de stad naar zand en hijskranen zoekt, de deur die ik voor me dicht laat vallen, Max die me een fijne dag wenst en dan naar de planken van zijn kast staart met een boerham in zijn hand, Junior die met zijn ridderkasteel speelt.

In de verte doemt Nieuwburg op, in regelmatige blokken. Als we de brug op rijden, komt het laatste restje pizza naar boven.

Natuurlijk ben ik niet handig met naald en draad

‘Nee, ik ben niet zo handig met naald en draad.’

Natuurlijk ben ik niet handig met naald en draad. Wie is er tegenwoordig nog handig met naald en draad? Daar heb je kleermakers voor, of moeders.

‘Muzikaal dan, misschien?’

Weer schud ik nee. Ik sta nog geen minuut op dit schoolplein en word al belaagd door een fotomodel van drie meter twintig dat wil dat ik mijn steentje bijdraag aan de schoolmusical. Ik had me een wat ander welkom voorgesteld.

De blondine peinst omlaag. ‘Hmm, jammer. We hebben de musicalcommissie nog niet helemaal rond, namelijk. We hebben al een leuk team bij elkaar, hoor. Marcel helpt en Rob – oh, en Maarten doet ook mee. Die werkt bij Endemol en gaat helpen met de scripts en het decor. Eigenlijk doen alle ouders hier wel iets. De schooltuintjes bijvoorbeeld, of het schoolreisje, of ze zijn leesvader of -moeder. En de luizendienst natuurlijk. Ook belangrijk.’

Ze knikt er ernstig bij, ik knik mee. Op Juniors oude school waren geen schooltuintjes, laat staan musicals. Daar rende iedereen net op tijd het schoolplein op, met natte haren, een stuk croissant uit de mondhoek en drinkontbijt in het haar.

‘Goedemorgen!’ Een fris geschoren vader loopt langs en bekijkt haar van laarzen en benen en strak gespijkerbroekte bil-

len tot borsten en volle lippen en lang haar.

‘Haai, Joris! Tot donderdag, hè? Musicalvergadering!’

Joris ziet er niet uit alsof hij de musicalvergadering ook maar een beetje zal vergeten.

‘Oh sorry.’ Met een brede lach steekt ze een handschoen naar me uit. ‘Charlotte. Sta ik daar maar te ratelen over de musical en de schooltuintjes en hoofdfluis en stel ik mezelf helemaal niet voor. Charlotte dus, haha!’

‘Noor,’ steek ik mijn hand terug. Haar suède handje verdwijnt bijna in de mijne.

‘En dit is Bickel.’ Ze legt haar andere handje op de schouder van een langharig jongetje, dat woest op een gameboy staat te duwen. ‘En wie ben jij?’ vraagt ze aan mijn knieën.

‘Oh, dit is Junior,’ giechel ik. Ik wilde dat ik mijn nieuwe laarzen aan had gedaan in plaats van mijn sneakers, dan hoefde ik niet zo’n eind omhoog te kijken. Meestal kom ik niet zoveel tekort wat zelfvertrouwen betreft, maar Charlotte ziet er niet uit als een moeder op het schoolplein. Ze ziet eruit als Michelle Pfeiffer in haar topjaren die gecast is om een moeder te spelen op het schoolplein. Zo mooi dat het totaal niet geloofwaardig is.

‘Hoi!’ Ze hurkt, zodat ze Junior recht in de ogen kan kijken. ‘Welkom op je nieuwe school! Heb je er een beetje zin in? Zit je misschien bij Bickel in de klas? Hoe heet jouw juf?’

Met grote ogen kijkt hij haar aan. Geen haar beter dan al die vaders.

‘Ben je misschien een beetje verlegen?’

Junior kruipt nog dichter tegen me aan en knikt langzaam. Bickel heeft zich inmiddels los weten te rukken van zijn gameboy en Junior ontdekt achter mijn benen.

‘Ik heb Sponsbob,’ houdt hij zijn gameboy naar voren. ‘Ik ben

heel goed in Sponsbob. Ben jij goed in Sponsbob?’

Junior schudt nee.

Charlotte komt weer overeind, het lijkt eindeloos te duren. ‘Oh, hallo! Jongens!’ roept ze naar een kluitje voorbijkomende ouders, die meteen naar ons toe lopen. ‘Dit is Noor! Noor is nieuw hier! Noor, dit is Johan, Johan zit in de kleding, hij gaat ons helpen met de kostuums voor de musical. En dit zijn Anne, Erik en Ellen. Erik werkt bij Sky Radio, toch Erik? – Erik knikt – en Ellen doet de schooltuintjes.’

‘We hebben vorig jaar sla verbouwd,’ zegt Ellen. ‘En tuinbonen.’

Ze zeggen haai en hallo en welkom. Ik glimlach naar iedereen en wat harder naar Ellen, want Ellen woont bij mij in de straat. Al was ik even vergeten dat ze Ellen heette.

‘Oh, en Junior, dit zijn Sem, Finn, Sophie, Noa en Storm.’

Junior knikt, maar Sem, Finn, Sophie, Noa en Storm zijn te druk met Bickel om acht te slaan op Junior. Het Verenigd Verbond Van Ouders vervolgt inmiddels zijn trek richting deur, wat Charlotte ook in beweging brengt.

‘Kom, Bickel, tijd om naar binnen te gaan. Nou, tot ziens, Noor. Welkom op Nieuwburg!’ Charlotte knijpt hartelijk in mijn arm, tenminste, daar ga ik maar van uit. ‘Denk je nog even na over de musical?’

‘Ik zal het overleggen thuis,’ grimas ik. ‘Dáág!’

Met lange passen heupwiegt ze de ouderkaravaan achterna, de ene voet precies voor de andere. Bickel moet bijna rennen om haar catwalkpas bij te houden. Het valt me opeens op hoeveel vaders er *front row* langs het schoolplein staan. Met volle aandacht volgen ze haar tocht naar de ingang; camerageflits en applaus ontbreken er nog net aan. Bij de deur draait ze niet om voor een pose met de hand in de zij, maar kust ze Bickel op

zijn haar. Weer volledig geconcentreerd op zijn gameboy sloft hij de school in. Bij iedere slof brandt er een lichtje in zijn schoenzolen.

‘Mama?’

De vaders volgen Charlotte op haar weg terug, terwijl ze haar sjaal wat strakker omknoopt en een muts over haar glanzende haar trekt. Ze lacht her en der naar een vader en stapt op haar bakfiets. Langzaam fietsen haar billen weg, links, rechts, links, rechts, tot ze verdwijnen achter de bouwkraan.

‘Máám?’

Ik schrik op. ‘Ja?’

Als Junior mama, mam of má-máá roept, denk ik vaak dat hij het tegen iemand anders heeft. Ik kan er niet aan wennen, aan het m-woord. Zoals ik nog steeds het gevoel heb dat ik in een toneelstuk zit als ik naar een of andere instantie bel en zeg: ‘Ik bel voor mijn zoon.’

‘Ik wil clowntje worden.’

‘Is dat zo?’

Eergisteren wilde hij ridderdeskundige worden, en de week daarvoor wilde hij in de bibliotheek werken. Vorige maand was hij er nog van overtuigd dat hij de politiek in wilde, net als opa Jacques.

‘Wist je dat de kinderen van het circus les krijgen in woonwagens?’

‘Wil je in een woonwagen wonen, dan?’

‘Mag ik clowntje worden, alsjeblieft?’ Hij slaat zijn armpjes om mijn benen. ‘Ik wil ook les in een woonwagen!’

Ah, daar komt de aap uit het clownspak. Ik pel de armpjes van mijn benen en hurk, mijn dijen verdubbelen zich. Naast het stuk dat normaal gesproken mijn been is, flapt een stuk bonusvlees zich uit, waardoor mijn broek verwaarloosbaar spant. Zelfs ge-

hurkt had Charlotte nog dijen als een schoolmeisje.

‘Luister. Het wordt hartstikke leuk op de nieuwe school,’ zeg ik met mijn geruststellendste stem. ‘Dat weet ik zeker. Je hebt een hele lieve juf en de kinderen in je klas zijn volgens mij heel aardig. En heb je de skelters al gezien?’ Met waterige ogen schudt hij nee. Ik trek hem tegen me aan en duw mijn neus in zijn Zwitsal-haar. Nog even en hij wil niet meer dat ik hem vasthoud, omdat dat stom is of niet stoer of gewoon, omdat ik zijn moeder ben. ‘Wil je nog wat meer gel in je haar? Ik heb kindergel in mijn tas, wacht even.’

‘Ik wil geen gel in mijn haar. Ik wil clowntje worden!’

Tijd voor wat meer daadkracht. ‘Kom, Junior, tijd om naar binnen te gaan.’ Monter probeer ik met hem naar de deur te lopen. Ik kan heel monter doen en meestal roepen mensen dat ze dat zo aanstekelijk vinden, maar Junior zet zich zo schrap als hij kan. ‘Kom maar. Alle kinderen zijn al naar binnen. Ze zijn vast heel benieuwd naar je.’

Na een paar nog monterdere pogingen til ik hem op en draag ik hem naar binnen. Bij de deur van zijn klas zet ik hem neer, geef een kus op zijn voorhoofd en zeg ik nog maar een keer dat het vast hartstikke leuk wordt. En dat hij na school extra lang op de Wii mag.

Junior klemt zich tegen me aan. ‘Mag ik echt geen clowntje worden?’

Verdomme, ik heb nog net geen chantagefoto’s van directieleden in uitpuilende latex pakjes hoeven te gebruiken om Junior op deze school te krijgen en nou wil hij niet naar binnen. Ik trek zijn jas uit en hang hem tussen de andere jasjes; zijn handschoenen bungelen er lusteloos aan hun touwtjes onderuit. De deur gaat open en de juf komt naar buiten. Jolanda, geloof ik.

‘Dag Junior! Welkom op je nieuwe school! We zitten alle-

maal op je te wachten! Ik ben je nieuwe juf, juf Amanda! Kom mee naar binnen! Je hebt er vast heel veel zin in! Kom maar mee! Kom maar, hoor! Zeg maar dag tegen mama! Dááág, mama!

Amanda duwt Junior routineus richting deur.

‘Dááág,’ piept hij over zijn schouder.

Ik slik iets door, heel even overweeg ik om een circus te beginnen. Ik kan in de trapezes gaan hangen en Max kan misschien een paar leeuwen temmen. Maar het kan niet. We wonen nu hier. En Junior moet hier naar school. Zo is het nu.

Zo is het nu.

Als ik naar buiten loop, zijn alle vaders weg. Op het lege schoolplein trek ik mijn muts over mijn haar en doe een vrij belachelijke poging tot catwalkpas. Dan stap ik op mijn stadsbarrel en fiets weg, door de ijzige lucht, langs de bouwkraan. Naar ons nieuwe huis, naar de dozen, het zand.

Fluiten is een onderschatte kunst

Nog dertien dozen. Er is in dit huis zo overweldigend veel plek om dingen op te bergen dat ik minutenlang met fotolijstjes, nietmachines en schalen in mijn handen sta te denken waar dit nou weer naartoe moet. Ik heb al een kastje gevuld met borden en een met glazen en de pannen weggewerkt in een speciale pannengevangenis op wieltjes en nog staat de helft van de keukenkastjes te wachten op spullen die we niet hebben. Spullen die je nodig blijkt te hebben als volwassen mens, zoals nog meer borden en nog meer glazen. Ik ben gewend aan vijftenzestig vierkante meter, twee keukenkastjes en een magnetron in de badkamer.

‘Dat schiet al lekker op!’ komt Max opgewekt binnen, met een schroevendraaier in zijn hand. Hij streelt de flatscreen, zet de vruchtbaarheidsman uit Namibië nog wat rechter en kijkt dan naar het vloerkleed voor de bank. *‘It really ties the room together,’* grijnst hij tevreden.

Mocht je je nu afvragen of Max lijdt aan een meervoudige persoonlijkheidsstoornis en ook een Amerikaanse interieurstylist blijkt te zijn met een voorkeur voor vuurwapens en lilakleurige poedels die dit verhaal een onverwachte wending zal geven moet ik je teleurstellen: als doorgewinterde cinefiel vindt hij dat films de leidraad des levens zijn. Spiegels van de collectieve ziel, of zoiets. En hij citeert er dan ook altijd lustig op los.

Hij schuift de schroevendraaier in zijn kontzak en loopt naar de keuken. Tot de verhuizing heb ik hem zelden met een stuk gereedschap in zijn handen gezien, maar nu ziet hij eruit als een auditant voor een Black & Decker-commercial. Hij draagt een wit T-shirt waarin zijn schouders bijzonder goed uitkomen, een broek vol vlekken en uit zijn kontzak steekt naast de schroevendraaier ook een meetlint.

‘Ik heb de lamp in Juniors kamer opgehangen en het schilderij in de gang,’ glimt hij, alsof hij terugkomt van geslaagde vredesbesprekingen in het Midden-Oosten.

Maar om op die spiegels van de collectieve ziel terug te komen: Max is dus filmnerd. Zijn helden zijn Dr. No en E.T., maar vooral The Dude uit *The Big Lebowski*. En daarnaast is hij nu ook toegewijd klusser, want als hij iets doet, doet hij het ook helemaal. De nacht, mij, Junior, MAX Design, die spiegels van de collectieve ziel en nu dus klussen. Het gaat niet buitengewoon snel en niet alles zit even stevig in elkaar, maar hij heeft er nog meer plezier in dan ik in Super Mario. Opgewekt haalt hij een blikje cola uit de koelkast, trekt het open en zet het aan zijn mond. Zijn hoofd kantelt naar achteren en hij sluit even zijn ogen, terwijl zijn adamsappel op en neer gaat. En op. En neer. Zijn T-shirt is vochtig van het zweet. Een levende Coca-Cola Light-break, denk ik, niet zonder trots.

‘Oké, ik ga Juniors bed in elkaar zetten.’ Hij geeft me een colakus en loopt fluitend weg; met grote stappen springt hij de trap op. Ik probeer hem na te doen, maar er komt alleen lucht tussen mijn lippen vandaan. Fluiten is een onderschatte kunst, vind ik, net als gelukkig zijn.

Op een dag neem je een beslissing waarvan je niet verwacht had dat je haar ooit zou nemen. Simpelweg omdat je dacht dat

je wist hoe het zat. Het was namelijk allemaal heel eenvoudig: ieder weldenkend mens woonde in de stad. De stad was vrijheid, verrassing, lawaai, leven. Altijd nieuws, altijd anders. Te dure koffie onderweg naar je werk, alle tijdschriften uit de wereld in de kiosk om de hoek, lachende mensen in restaurants en aan barren, hufterige taxichauffeurs die je bijna van je sokken rijden en brommertjes met bezorgsushi, desnoods om halfvier 's nachts. Wij woonden dus in de stad. Niet groot, maar wel charmant, volgens de huurbaas, en vol authentieke details. Welbeschouwd was het hele appartement zo groot als de walk-in closet van een voetbalvrouw, maar wat maakte dat uit als die stond waar alles gebeurde en je naar je werk kon struikelen? De wereld was mooi, het leven was mooi en Max en ik mochten er ook best zijn, als ik eerlijk was.

Ergens onderweg is er iets misgegaan. En ik heb niet opgelet.

Max en ik stonden midden in het leven – letterlijk. Onze miniloft (mijn glas was halfvol) bevond zich in het epicentrum van, nou ja, alles: onze straat wisselde interieurrariteiten af met mobiele telefoons, limited edition sneakers met kousenband, Scandinavische kleding met kippen aan een spit en de afhaal-thai schurkte gemoedelijk tegen de afhaalmarokkaan, de afhaal-italiaan en de afhaalsurinamer aan. Het was tachtig stappen naar de Fitch, binnen een cirkel van achthonderd meter hadden vijf leuke restaurants een tafel voor ons, Heidi woonde twee straten verderop en er was altijd wat te doen, of we daar nou zin in hadden of niet. De wereld raasde om me heen en soms bleef ik even staan, gewoon, om te genieten van alle mogelijkheden die ik zomaar uit de lucht zou kunnen pakken. Dat is het verschil met mensen die in de stad opgegroeid zijn: zij denken dat het vanzelfsprekend is, dat het leven gewoon zo is. Zij

begrijpen niet hoe je kunt verlangen naar alleen al de suggestie van reuring, van wat dan ook. Daar stond ik dus te grijnzen, midden op een drukke straat of op een feestje, of op de dag dat de terrassen weer buitengezet werden, en dan wilde ik het liefst een lied aanheffen. Het eerste couplet zou ik alleen doen, met gevoel en mooi belicht, en bij het refrein zou iedereen invallen, van de rookworstverkoper tot de taxichauffeur. Samen zouden we de stad bezingen en synchroon dansen door de straat, opgezweept door de muziek. Ja, dit was waarover ik droomde als ik keek hoe de koeien gras aten en aten en aten en aten. Klaar, niks meer aan doen.

Eén moment. Daar begint alles mee.

We reden terug van de housewarmingparty van een klant van Max van wie de naam nooit blijft hangen. Erwin of Erik, of zoiets. Max bobde, ik was de licht beschonken rijder. De zon scheen, Junior zong de grootste hits van Koen de Ridder op de achterbank, Max en ik evalueerden het zojuist opgewarmde huis en ik voelde ons geweldig.

‘Een zespits fornuis,’ grinnikte ik. Ik had nog nooit zo’n grotemensenhuis gezien bij iemand uit mijn eigen kennissenkring, en ik vond het fascinerend.

‘En een tuin,’ zei Max.

‘En een carport,’ giechelde ik.

‘En een enorme schuur!’

‘En een wáskamer!’

‘Ja, daar zou ik zelf een snookertafel neerzetten,’ zei Max.

‘En heb je dat kookeiland gezien?’ Ik moest nu ronduit lachen. Ik kon er niks aan doen, Erwin of Erik was er vast dolgelukkig mee, maar oh, die wokbrander.

‘Om jaloers van te worden, toch?’

‘Jahahaha,’ hikte ik. Soms krijg ik de hik als ik lach.

‘Nee, serieus,’ zei Max. Hij keek er ook erg serieus bij.

‘Serieus?’ vroeg ik voor de zekerheid.

‘Ja, jeezus Noor, we kunnen toch niet eeuwig op tweehoog blijven wonen? Op vijfenzestig vierkante meter, met een geiser die het nooit doet en een buurman die stinkt naar pis?’

Ik staarde uit het raam en dacht aan het ligbad. Een enorm ligbad, met een whirlpool en uitzicht op wat ooit de tuin zal worden van de familie Erwin of Erik of hoe hij ook alweer heette.

‘Noor?’ Max keek me aan en hield tegelijkertijd het verkeer in de gaten, zoals alleen Max dat kan.

‘Je hebt gelijk,’ zei ik.

En ik meende het ook echt. Op dat moment.

Max keek mij aan, ik keek Max aan, Junior zong nog steeds de grootste hits van Koen de Ridder en de cava borrelde na in mijn hoofd. Max kan dingen zo enthousiast willen dat het onmogelijk is om daar niet door aangestoken te worden. En ik wilde Max zo graag geloven. Want wij waren Noor & Max: ongecompliceerd, tijdloos leuk en ontzettend samen. Ik wilde geloven dat de ruimte fijn zou zijn, weldadig fijn zelfs. Ja, ik zou me te pletter genieten. Wij waren Noor & Max, maakten er wel wat van. We namen leuk gewoon mee.

Eén moment.

Eén moment van twijfel en dan beginnen dingen te verschuiven in je hoofd. En voor je het weet heb je een bezichtiging achter de rug en dan nog een en denk je dat praktische argumenten ook echt tellen. En dan zit je bij een hypotheekadviseur met een loonstrookje en weet je wat een annuïteitenhypotheek is, waarom je beter niet voor een variabele rente kunt kiezen en hoe het zit met de hypotheekrenteterruggaafafrekening. En driekwart jaar later knarst je leven en heb je alles wat

je lief is ingeruild voor een achtertuin en een ligbad.

Zand. Overal ligt zand. In de gang. Op de versgelakte vloer, tussen mijn kleren, in mijn toetsenbord, mijn telefoon, mijn hersens. En de zekerheden die ik had, glijden als zand door mijn vingers.

Ik ga bij het raam zitten en kijk naar niets, terug bij af. Middagen lang zat ik voor het slaapkamerraam en keek naar de weilanden, die achter ons huis begonnen. Af en toe trok een tractor een lange streep, maar meestal stond het uitzicht stil, groen tot aan de horizon. Vanuit mijn vensterbank speurde ik naar contouren van de wereld, maar er was niks te zien. Alleen gras, tot zover mijn oog reikte – en nu zand, hard geworden door de kou. Het duurt lang voor de regen wint en het verandert in een modderpoel. Boven hoor ik Max. Hij zingt iets van Masters At Work wat veel gedraaid werd in de Mecca en lijkt uit enthousiasme door het bed heen te timmeren. Dan hoor ik een luid ‘Godverdomme!’ en een bonk. ‘Kuthamer!’

Mijn telefoon gaat. Mama, weer. Ik zucht en neem op.